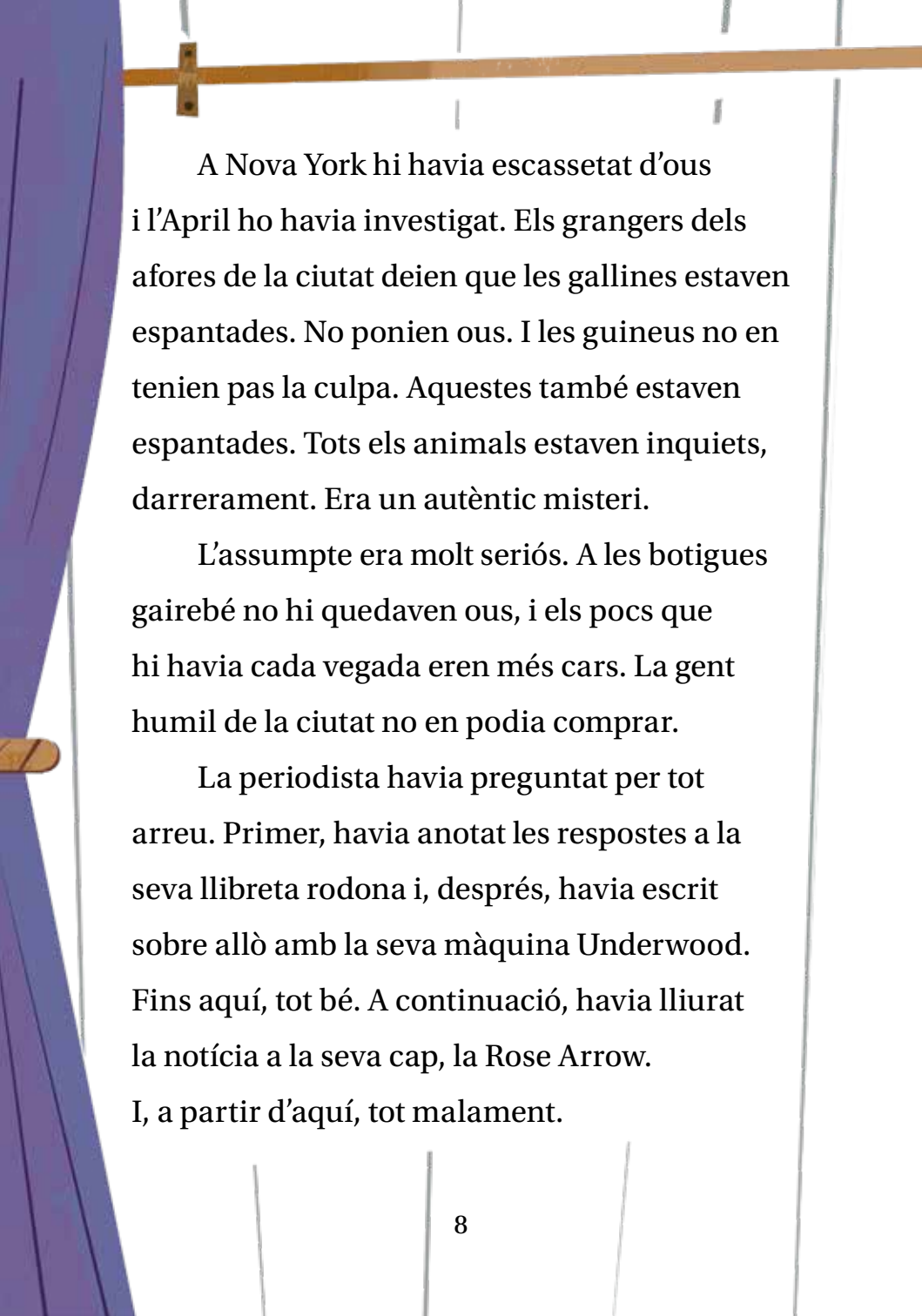

Capítol 1
**Un ou
és un ou**

L'April Eye era a l'oficina del diari. Repenjada al gran finestral, contemplava amb la seva enorme pupila la gran ciutat de Nova York. Moltes coses grans. A ella, però, l'amoïnava una cosa petita.

Un ou. Un ou? Sí. L'April el tenia a la mà.
Un ou normal i corrent.

A Nova York hi havia escassetat d'ous i l'April ho havia investigat. Els grangers dels afores de la ciutat deien que les gallines estaven espantades. No ponien ous. I les guineus no en tenien pas la culpa. Aquestes també estaven espantades. Tots els animals estaven inquiets, darrerament. Era un autèntic misteri.

L'assumpte era molt seriós. A les botigues gairebé no hi quedaven ous, i els pocs que hi havia cada vegada eren més cars. La gent humil de la ciutat no en podia comprar.

La periodista havia preguntat per tot arreu. Primer, havia anotat les respostes a la seva llibreta rodona i, després, havia escrit sobre allò amb la seva màquina Underwood. Fins aquí, tot bé. A continuació, havia lliurat la notícia a la seva cap, la Rose Arrow. I, a partir d'aquí, tot malament.

—Ous? Vols escriure sobre ous? —va preguntar la seva cap alçant les fosses nasals—. Això no és una notícia fletxa. No té velocitat, no té punteria!

—Per què no hi dona una oportunitat?
—li va demanar l'April—. És molt interessant.

La senyora Arrow va deixar caure el paper
damunt la taula.

—Un ou no és interessant —va concloure—.
Un ou és un ou.

L'April va abandonar el despatx
desil·lusionada. A la seva cap mai no li agradaven
les seves notícies. Ella volia notícies fletxa
per al seu diari, *The New York Arrow*.

La periodista va agafar l'ou que tenia
a l'escriptori i es va acostar al gran finestral.
Allà és on l'hem trobat al començament
d'aquesta història.

*

—APRIL, VINE! —va dir la Rose Arrow
des del seu despatx.

«Deu haver llegit la notícia?», es va preguntar l'ull.

—April —va dir—. Enlluernador.

L'April va obrir el seu únic ull molt sorpresa. La Rose Arrow mai no l'havia elogiat d'aquella manera.

—M... m'ho diu a mi? —va balbucejar.

—Sí, April, a tu. A qui vols que l'hi digui, si no? —va replicar la Rose Arrow. I va repetir—: Enlluernador.

—Li ha agradat el meu darrer article?

—I ara! Ni tan sols l'he llegit!

—Llavors... de què em parla???

—De l'Enlluernador, el diamant més gros de Nova York —va respondre—. Es diu així: Enlluernador. I l'exposen al museu. Avui és la inauguració.

L'April va deixar caure els braços, desanimada.

—Vaja... Un diamant, eh? Una pedra preciosa...

—No és un diamant qualsevol. És el més gros. Mira la publicitat.

La publicitat ho deia ben clar:

L'ESDEVENIMENT DE L'ANY
INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ

ENLLUERNADOR
EL DIAMANT MÉS GROS
DE NOVA YORK

NO US EL PODEU PERDRE!
GLORIÓS!
ESPECTACULAR!

—Hi has d'anar i cobrir aquesta notícia
—li va ordenar la senyora Arrow—. Hi haurà
l'alcalde, el governador i totes les autoritats.

—D'acord... —es va resignar l'April.
Abans d'abandonar el despatx, però,
l'April va sentir curiositat.

—Una pregunta, senyora Arrow —va dir—.
A vostè li agraden les notícies fletxa,

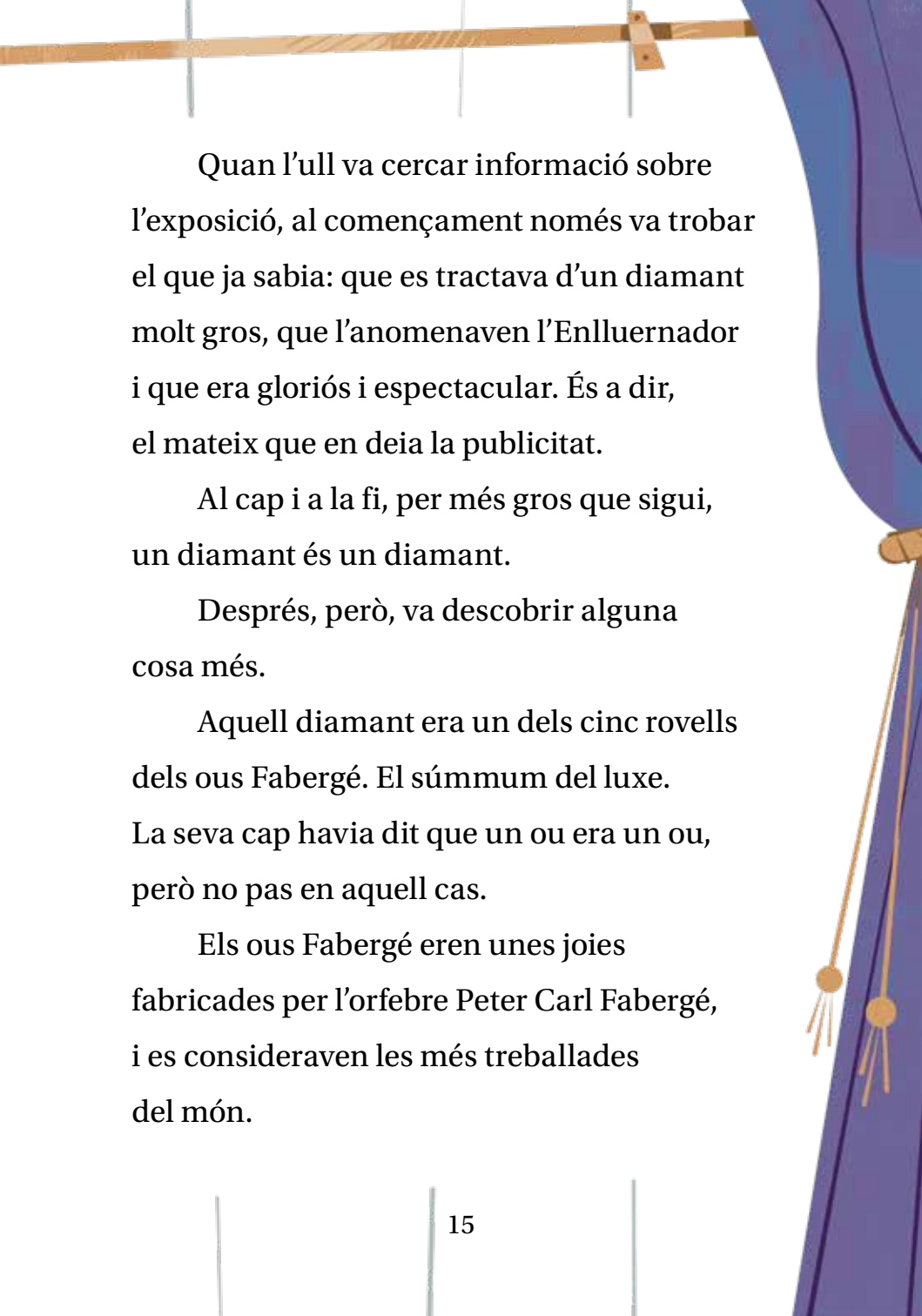
amb rapidesa, velocitat i punteria. No m'envia mai als museus. Per què li interessa això?

—Pels robatoris —va ser la seva resposta—. Aquest és l'últim diamant que queda dels cinc rovells Fabergé. Vinga, fora d'aquí! Investiga! Fes la teva feina!

I l'April es va posar a fer la seva feina.

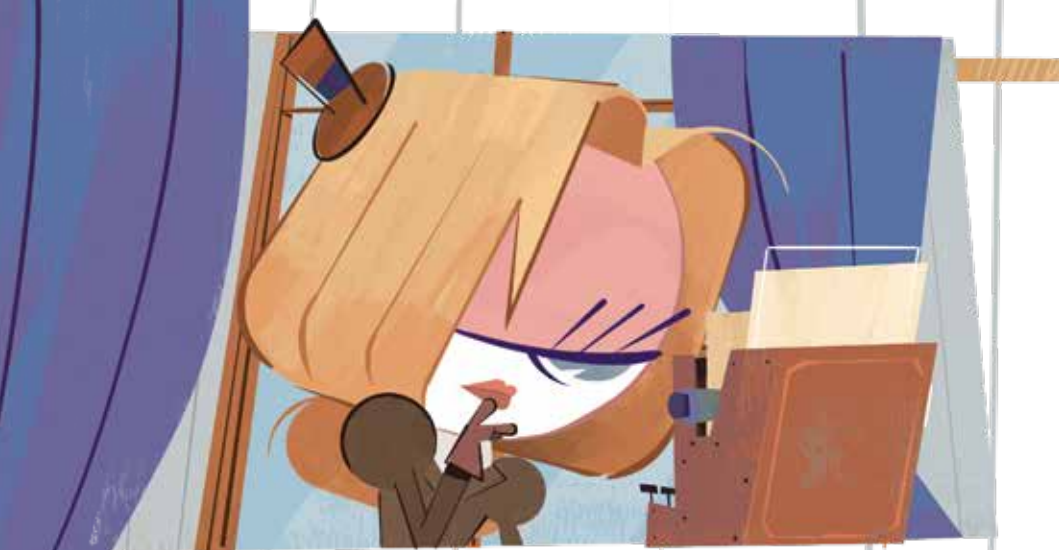
Quan l'ull va cercar informació sobre l'exposició, al començament només va trobar el que ja sabia: que es tractava d'un diamant molt gros, que l'anomenaven l'Enlluernador i que era gloriós i espectacular. És a dir, el mateix que en deia la publicitat.

Al cap i a la fi, per més gros que sigui, un diamant és un diamant.

Després, però, va descobrir alguna cosa més.

Aquell diamant era un dels cinc rovells dels ous Fabergé. El súmmum del luxe. La seva cap havia dit que un ou era un ou, però no pas en aquell cas.

Els ous Fabergé eren unes joies fabricades per l'orfebre Peter Carl Fabergé, i es consideraven les més treballades del món.

A petició del tsar de Rússia, en Fabergé havia fet un ou encara més especial. L'Ou Hipnòtic. Era tan bell que tot aquell que el veia restava bocabadat, com hipnotitzat. Tenia una característica nova: a dins, allà on hi hauria d'haver el rovell de l'ou, hi havia un buit per col·locar-hi un diamant gegant. Si algú aconseguia reunir un diamant així i aquell ou, tindria luxe amb més luxe a dins. Luxe luxíssim. Luxe luxèrrim. La joia més joia possible.

Només hi havia cinc diamants al món de la mida adequada per encaixar amb l'Ou Hipnòtic Fabergé: els cinc rovells.

I el darrer mes havien robat els altres quatre! L'Enlluernador era l'últim!

Algú estava robant als museus més importants del món. Algú que volia ser el propietari de tots els rovells Fabergé.

Allò sí que era...

UNA NOTÍCIA PER A L'APRIL EYE